

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W.,

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Smolarczyk

Ławnicy M. K., B. Ś.

Protokolant Maria Brejtkopf

po rozpoznaniu w dniu 02 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. S.

przeciwko (...) Zespołowi Publicznych Zakładów (...) z siedzibą w W.

o ustalenie

I. oddała powództwo,

II. odstępuje od obciążania powódki E. S. kosztami zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2014 r. skierowanym przeciwko (...) Zespołowi Publicznych Zakładów (...), powódka E. S. wniosła o ustalenie sposobu rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony na skutek jej wypowiedzenia przez pozwanego, a na wypadek nie uwzględnienia tego żądania- ustalenie, że strony w dalszym ciągu łączą umowa o pracę z dnia 4 marca 2002 r. oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 września 2014 r., pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego (odpowiedź na pozew k. 21-23).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

E. S. łączyła z pozwanym (...) Zespołem Publicznym Zakładów (...) umowa o pracę na czas nieokreślony od dnia 4 marca 2002 r., na podstawie której świadczyła pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku rejestratorki medycznej (k. 8). Od 5 kwietnia 2012 r. wobec powódki ustalony został umiarkowany stopień niepełnosprawności, w związku z czym obowiązywała ją m.in. 35-godzinna tygodniowa norma oraz przysługiwał dodatkowy urlop wypoczynkowy (k. 9-10).

W dniu 25 lipca 2014 r., po rozmowie z pracownikiem pozwanego A. S. (1), powódka złożyła pozwanemu oświadczenie z prośbą o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron z dniem 31 lipca 2014 r. Tego samego dnia, zgodnie z zasadami wewnętrznymi obowiązującymi u pozwanego (zeznania świadka A. S. (1), k. 62) oświadczenie powódki

zostało najpierw pozytywnie zaopiniowane przez dyrektor ds. pielęgniarstwa – panią A. S. (1) (k. 11), która nie była jednak umocowana do reprezentowania pozwanego (k. 22), a następnie zgodę na rozwiązanie z powódką umowy o pracę za porozumieniem stron wyraził dyrektor K. Z. upoważniony do składania oświadczeń woli w imieniu pozwanego (akta osobowe powódki).

W dniu 25 lipca 2014 r. powódka złożyła również wniosek o zatrudnienie na stanowisku rejestratorki medycznej na podstawie umowy zlecenia, który tego samego dnia został pozytywnie zaopiniowany przez dyrektor ds. pielęgniarstwa – panią A. S. (1) (k. 12).

W dniu 28 lipca 2014 r. powódka złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy, powołując się na błąd oraz wniosła o rozwiązanie umowy o pracę przez pozwanego za 3-miesięcznym okresem wypowiedzenia (k. 13). W piśmie procesowym z dnia 8 października 2014 r., pełnomocnik powódki podniósł, iż błąd został wywołany przez pozwanego podstępnie poprzez przedstawienie powódce możliwości finansowych pozwanego oraz jej sytuacji jako rozróżnienia pomiędzy osobą zatrudnioną w ramach stosunku pracy a zleceniobiorcą (k. 38-39).

Oświadczenie powódki o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli zostało zaopiniowane przez dyrektor ds. pielęgniarstwa. Pismem z dnia 28 lipca 2014 r. dyrektor lek. med. A. N., działając w imieniu pozwanego, nie wyraziła zgody na odwołanie oświadczenia woli przez powódkę (k. 14).

Pozwany przygotował pismo potwierdzające rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron (k. 29) i przedstawił je powódce, która odmówiła jego podpisania (zeznania świadka A. S. (2), k. 63). U pozwanego nie zostały wszczęte żadne procedury zmierzające do rozwiązania z powódką umowy o pracę za wypowiedzeniem (zeznania świadka A. S. (2), k. 64).

Osoby upoważnione do reprezentowania pozwanego nie autoryzowały procedur rozwiązywania z pracownikami umów o pracę i zawierania z nimi następnie umów zlecenia (wyjaśnienia K. Z. k.72).

Pracodawca nie miał żadnych zastrzeżeń co do wykonywanej przez powódkę pracy (zeznania świadka A. S. (1) k. 62, wyjaśnienia powódki k. 70).

Powódka ma problemy ze zdrowiem m.in. cierpi na cukrzycę (zeznania świadka A. S. (1) k. 62, wyjaśnienia powódki k. 70).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie jasnych i logicznych zeznań świadków i stron jak również dokumentów złożonych do akt niniejszej sprawy, które uznał za pełnowartościowy materiał dowodowy. Ustaleń faktycznych Sąd dokonał ponadto na podstawie osobowych źródeł informacji w postaci zeznań świadków A. S. (1), A. S. (2) oraz wyjaśnień powódki i składającego wyjaśnienia w charakterze strony pozwanej K. Z., które były logiczne i spójne. Sąd pominął jedynie te fragmenty wyjaśnień powódki, które miały ocenny charakter, a tym samym nieobiektywne, z uwagi na ich złożenie na potrzeby niniejszego postępowania w celu uwzględnienia roszczenia.

Sąd zważył co następuje :

Powództwo zasługuje na oddalenie.

Zgodnie z przepisem art. 30 § 1 Kodeksu pracy, każdą umowę o pracę można rozwiązać w drodze porozumienia stron oraz przez oświadczenie jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia. Za wypowiedzeniem może zostać rozwiązana umowa na czas nieokreślony, okres próbny oraz, po spełnieniu warunków przewidzianych w Kodeksie pracy, umowa na czas określony.

Istotą rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron jest obustronne porozumienie, podczas gdy wypowiedzenie jest czynnością prawną jednostronną, odnoszącą skutek bez względu na stanowisko drugiej strony.

Skuteczne rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron wymaga jedynie zgodnego oświadczenia woli stron w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie, stosunek pracy między powódką a pozwanym ustał za porozumieniem stron. W dniu 25 lipca 2014 r. powódka, składając swój podpis na piśmie dotyczącym rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron, wyraziła zgodę na zawarcie takiego porozumienia. Powyższe zostało potwierdzone przez pozwanego w tym samym dniu. Pismo z podpisami obu stron uznać należy za wyrażające zgodną wolę stron o rozwiązaniu stosunku pracy na mocy porozumienia stron.

Zdaniem powódki, pozwany wprowadził ją w błąd oraz działał za pomocą podstęp. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało jednak podstaw do uznania, że oświadczenie woli powódki o rozwiązaniu umowy o pracę na mocy porozumienia strony zostało obarczone wadą.

Zgodnie z przepisem art. 84 § 2 Kodeksu cywilnego, który na podstawie art. 300 Kodeksu pracy, ma odpowiednie zastosowanie do stosunku pracy, można powoływać się jedynie na błąd istotny. Zdaniem Sądu Najwyższego, warunkiem istotności błędu jest niezgodne z rzeczywistością wyobrażenie o treści czynności prawnej, przy uwzględnieniu, że gdyby składający oświadczenie woli znał treść rzeczywistą, nie złożyłby takiego oświadczenia. O istotności błędu przesądzać muszą kryteria obiektywne, odnoszone do oceny rozsądnego człowieka, który znając prawdziwy stan rzeczy, nie złożyłby oświadczenia woli tej treści, a jej podstawą powinien być całokształt okoliczności, w tym również rozważenie interesów stron stosunku prawnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. V CSK 25/12). Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy, wskazać należy, iż powódka nie wykazała, że nieznaną jej była rzeczywista treść czynności prawnej polegającej na rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron. Ponadto, podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego, że błąd co do pobudki, a więc odnoszący się do sfery psychicznej motywacji składającego oświadczenie woli, która wpłynęła na dokonanie czynności prawnej nie uzasadnia uchylecia od skutków złożonego oświadczenia woli na podstawie art. 84 Kodeksu cywilnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 1979 r., sygn. I PR 51/79).

Błąd, o którym mowa w art. 84 Kodeksu cywilnego to również błąd co do prawa, a zatem dotyczący m.in. mylnego wyobrażenia o skutkach prawnych wynikających ze złożonego oświadczenia woli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., sygn. III CSK 221/11). W niniejszej sprawie, powódka nie udowodniła, że nie zdawała sobie sprawy ze skutków prawnych rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron.

Ponadto, jak podkreśla Sąd Najwyższy, prawo do uchylecia się od skutków prawnych oświadczenia woli nie jest prawem bezwarunkowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2014 r., sygn. II PK 269/13). Jednym z warunków jest błąd co do okoliczności faktycznych. W niniejszej sprawie powódka nie wykazała, co do jakich okoliczności faktycznych pozostawała w błędzie.

Poza wadą oświadczenia woli w postaci błędu, powódka powoływała się również na podstęp. Podzielić należy stanowisko Sądu Apelacyjnego w Łodzi, iż istotę podstępu stanowi niedozwolone naruszenie swobody decyzji innej osoby poprzez wytworzenie lub podsunięcie jej fałszywych przesłanek rozumowania, co z kolei prowadzi albo do podjęcia przez nią decyzji opartej na tych przesłankach. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi, nikt nie jest zwolniony od obowiązku myślenia i dbania o własne interesy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 maja 2014 r., sygn. I ACa 1534/14). Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż powódka nie wykazała, jakoby pozwany przedstawił jej fałszywe przesłanki, które skłoniłyby ją do zawarcia porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron.

W toku postępowania pozwany zaproponował powódce ugodę przez ponowne nawiązanie stosunku pracy na podstawie umowy na czas nieokreślony, jednakże na powyższe powódka nie wyraziła chęci, ujawniając po raz kolejny prawdziwy motyw procesowania się z byłym pracodawcą. Powódka dążyła do tego, aby pozwany rozwiązał z nią umowę o pracę za wypowiedzeniem ze względu na 3-miesięczny okres wypowiedzenia, który by ją wówczas obowiązywał.

Tymczasem pracodawca nie miał woli dokonania czynności wypowiedzenia powódce umowy o pracę do czego miał pełne prawo, a powódka w tym zakresie nie ma skutecznych narzędzi prawnych by narzucić mu swoją wolę.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo, o czym orzeczono pkt I sentencji.

Uwzględniając złą sytuację materialną i zdrowotną powódki Sąd oddalił powództwo oraz na zasadzie przepisu art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego, o czym orzeczono w pkt II.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.